ORDET FRITT.

Alla Svenska Canada-Tidningens prenumerantер äro välkomna att yttra sig i denna avdelning. Följande regler ha vi emellertid sett oss nödsakade att uppställa: (1) Skriv endast på en sida av papperet och med bläck. (2) Skriv så tydligt, kortfattat och på sak gående som möjligt. (3) Undvik hätska utfall mot olika tänkande. (4) Anonyma uppsatser publiceras ej. (5) Diskussion i religiösa ämnen är förbjuden. (6) För i denna avdelning gjorda uttalanden ikläder sig redaktionen intet som helst ansvar. — RED.

ETT TACK.

Kingman, den 17 maj, 1918.

Får härmed genom S. C. T. frambära vårt hjärtliga tack till alla de vänner som voro med och bidrogo till den vackra gåva som vi mottogo den 12 maj. Bestående av en gungstol och en karmstol samt $9.90 i pengar. Hjärtligt tack käre vänner. Det skall sent eller aldrig glömmas.

Högaktningsfullt
Mr. och Mrs. A. H. Mickelson.
Kingman, Alta.

AVUNDSJUKA.

Kräde redaktör Brown!

Jag skulle så gärna vilja skriva några rader i eder goda och välkomna tidning men jag är rädd att det kommer att hamna i papperskorgen. Jag skall bara skriva några rader, så att jag ej spiller för mycket tid, om det ej kommer i press med hopp att vår goda redaktör ej gör mig emot, ty det är några ord om avundsjukan?

Under den sista tiden har denna besvärliga sjukdom gjort sig ganska mycket gällande inom vissa kretser här i denna besvärliga världen och därföre skulle jag skriva en liten artikel om densamma. Ja, så är det, men mina vänner, avundsjukan är en besvärlig sjukdom och den kräver offer inom alla stånd och samhällsklasser, ja även uti tidningar. I den s. k. religiösa Canada Posten kan man även få se spår av denna sjukdom. Jo, jag får nu sluta, men jag vet med visshet att mången kommer att känna igen sig vid läsningen av denna artikel både sådana som lida av avundsjukan och svartsjukan: men nu lämnar jag allt åt läsaren att själv reflektera över vilka av dessa klasser som han tillhör.

Från en som har blivit biten av både en avundsjuk och svartsjuk person.

FRÅN BROADVIEW, SASK.

Red. av S. C. T.

Må nu första gången i mitt liv skriva i er goda tidning S. C. T., vilken jag läser med intresse varje vecka. Har även läst vår ärade Postgumman nu en två månaders tid. En sådan skall kallas religiös! Ja då är det ej svårt att vara religiös. Jag har länge undrat över vad slags människa den där C. J. Engvall är, som kan utspy så nattsvarta osanningar, som han nu gjort en lång tid, mest mot S. C. T. och dess redaktör. Är det bara därför, att han ser det är en sådan som har sina egna tankar om tingen och ej behöver gå och rådfråga någon af puritanerna utan han går sin väg framåt oförskräckt för alla lögnare, så herr Engvall ej kan komma någon väg med honom alls. Nationalbiblioteket ha de även försökt att nedgöra, men torde nu de stackarna kunna inse, hur mycket gott detta företag kommer att medföra i framtiden? Men det är väl där knuten sitter.

Det synes mig att vissa herrar tro sig myndiga nog att skälla på allt och alla. Nu se'n den förhatlige J. J. har sluta, så börjar C. J. E. Missionsvännerna måste hava några präster **som borde strykas ur prästlistan** särskilt dessa två förstnämnda; också en vid namn Petterson från Småland, Man. Har sett mycket enfaldigt folk, man han var den enfaldigaste. Han borde ge sig i lag med "The Holy Rollers," han predikade i I. O. G. T. Hallen, Percival, i 4 kvällar i rad, men där lyckades han inte så bra som 15 mil längre syd, hur länge det räcker.

Truls.

A DISCIPLINE QUESTION.

Dear Editor of the S. C. T.!

Please edit the following in some of your earliest issues:

— The undersigned begs to apologise for nearly killing your operator some time ago. And I do not feel justified because I had not disciplined my fingers well enough during my scribbling, and I see a necessity of doing better "discipline."

But there is a necessity of "discipline" at large! And when I think of that my heart is crying and my tears are flowing; because we came short in our "discipline", although we are sacrificing so much for its desired success.

Nearly four years we have now prayed and endeavored to effect a "disciplne"-influence on the killing factors of militarism and navalism, capitalism, pauperism and anarchism. But what does it avail. Does it not seem to been done all in vain?

We ought not get into dispair, however; some glimmerings of hpe are appearing, that a God Will in the hearts of our leading men will at last capture and jail in those killing factors and create unto us an era of peace fulness and progress!

Negotiations for that end seem to be comming, and reconsideration may possibly follow! And reciprocal cooperation will trust its glory: Not in law selfishness, killing and distruction, but in the ideal of life protection and the savings of diserved and due possessions to all mankind.

In spite of some reactors method, — reforms seem to approach to the imprisonment of accossive and unworthless profitings on the expansion of attivis. The regulating of income-taxes seems to bring about satisfaction and confidence. And the endeavor to establish fair and "adequated" minimum and maximum values on sommon land and skilfull labors and on professional mark and leadership swil lend to the same goal, provided fair and "adequate" prizes are fixed on raw matrials and transports, on manufactured and farming products and all kinds of production means.

Yes; and certainly this endeavor will sooner or later be verified, and soon the grafters have to commense to do honst affairs to extall their existence for their room on earth. And "last but not least" a more reciprocal cooperation within the local church domain will also constitute a grea factor to promote to a greater extent the glorification more in the betterment, progress and welfare and the protection of passions and lives of all mankind than to permit som many unconverted evildoers to put their glory in promoting and protecting the lawer self by the practise of intemperance and lawlisness and by the misuse of the "almighty dollar" and the pen and the sword for the simple right of killing. Oh, some thou Good Will Discipilin!

K. A B.

FRÅN EDENLAND, SASK.

Maj, den 11, 1918.

Har sett i de två senaste numren av S. C. T., att två olika skrivare talat om Edenland, men de ha ej nämnt var denna plats är belägen, fast kanske en stor del av denna tidnings läsare veta var den finns. Den är belägen 15 mil söder om vår stad Broadview, 268 mil west om Winnipeg, mest kuperat land, slät någon bit, så en skog, lund också en stenbacke här och där, även slougherna må ej glömmas. Farmarna ha det bra.

De två olika skrivarne äro M. Luther och Lilla Quinten. Den förra skrev om den påbörjade frikyrkan, som skulle byggas. Den senare om att den var fri, men ej för goodtemplarne, som äro väl ena rackare som det hörs på nämnda skrivare, men jag tror att om alla vore så goda som goodtemplaren, så skulle vi klara oss utan både kyrka och präst.

Bland annat skriver Kvinten att vår Herre inbjuder alla att komma. Men inte menar han bara skenheliga människor utan han menar kristna män och kvinnor och inte sådana som vill bära namnet för den goda sedens skull, läser sin Bibel och är så andaktig på söndagsmorgonen men eljest är det ej så noga både vad de göra och säga. Då fördrager jag goodtemplarne långt framför sådana, för G. T. är en förening, som uträttar något och har uträttat, fast halvgalna människor skälla ned dem, men det behöver vi ej bry oss om, utan förlåta dem ty de veta inte, vad de säga.

Men nu om de tänker bygga sig en kyrka, eller bönehus, vad behöver M. Luther eller Lilla Kvinten bry sig om det, för de behöver ej deras hjälp nu "anyhow."

Såg i senaste numret av S. C. T. att lokalbiblioteket No. 1 Tegnér har skrivit en skarp protest mot dem som baktalat och beljugit National Komitén, Biblioteket, Red. Brow och S. C. T.

Jag blir så sint när jag ser sånt där. Om jag finge kommendera så sände jag dem ut till fronten för att där försona sina synder allra hälst den där Engvall och Lager. Må väl för denna gång sluta med många hälsningar till Edenland-borna samt alla tidningens läsare från

"Sam."

UPPLYSNING OCH RÅD.

Det är nu en ganska lång tid sedan religionsdiskussionen avlystes från S. C. T. och jag tror det var ett gott steg och skulle säkerligen vara ännu bättre om dessa hatiska utgjutelser som nu och då förekomma i vissa brev mot både religion och präster också utelstöes; ty att avlysa diskussion av ett ämne och ändå tillåta den ena sidan utösa bitterhet och galla över den menade motparten, torde väl ändå bland en aktad läsekrets ej kunna kallas rent spel och god takt. Gå ned till bottnen av en del brev som förekomma i "Ordet Fritt" så måste man väl medgiva, att grundorsakerna även om de kringgås äro omkrig religion och präster.

För egen del tager jag ej illa åt mig, om en tillbörlig prästnäpst förekommer, den torde vara både behöflig och välförtjänt; ty om vi förstode vårt nya testamente, skulle ej prästerna vilja vara, ej heller av folket kunna anses som en **klass** utan fast mer som **karaktär.** Karaktären behöver ej kappa och krage eller annan embetsdräkt, den gives ej till varken den lärde eller till den fåkunnige för deras kunskaps eller okunnighets skull, utan den undfås i människans fria val mellan gott och ontt under vandringen genom livet. Alla verkliga kristna dela därföre det sköna namnet: "Heligt Konungsligt Presterskap". Gissla och piska klassen där den är karakaärslös, men där karraktären är ren, se till att den älsks värderas och helighålles.

Jag har nu och då funderat på huru jag skulle kunna komma en del av våra brevskrivare till hjälp, ty fulla av arbetsslust och kulturälskande som de synes vara, hava de dock det felet att de knappast kunna se var att börja med sitt maktpåliggande arbete. De synas tro att prästerna och religionen hava tagit upp hela landet och för att nu komma i besittning av en bit så måste de förra tillintetgöras och undanröjdas. Vill då till dessa få upplysa att de statistiska uppgifterna satt antalet invandrade och infödda svenskar till något över en och en halv million, detta inbegriper både U. S. och Canada.

Av dessa finnas i allä de olika samfunden sammanlagdt endast något över trehundratusen. Tagen därföre mod till eder, stän ej och trampen på edra egna fötter, gån åstad som män, byggen upp folkets hus i dessa spridda svenska sittlementen, upprätten bibliotek, samlen given och spriden god läsvärd litteratur. Danen män passande att utbgå och undervisa de hungrande massorna om den högre vägen. Låten edra ljus lysa: byggen skolor, sjukhus, barnhem, ålderdomshem och välgörande inrättningar, given dem vad namn I viljen och det allmänna folket vilkens förtroende I så helt ansen eder ega skola nog ej dröja med att bistå eder. Ja även de ljusskygga prästerna såväl som det prästtridna folket torde med glädje komma från sina murkna, luktande mörka nästen, för att njuta av det kringstrålande ljuset.

Sätt upp kontrasterna i verkligheten och ej blott i munväder, glöm ej ordspråket som säger: "Tomma tunnor ljuda bäst." Såväl som sanningen att, tomma skepp visa sin storhet ovan vattnet, då däremot de lastade plöja i djupen. Jag har med dessa rader velat tillropa oss alla, att ej stappla över varandra och sedan ligga och väsnas och åbåkas, må vi i dess ställe stå upp och röra oss efter bästa förmåga och vi skola snart känna behov av hvarandra.

Av sann vänskap,
Eder
N. J. Thornuist.

TANKAR VID ROUND LAKE.

En lång tid har man läst och följt med i tidningarna och sett huru hårt arbete de haft, och hur mycket smuts och lögn som blivit kastad på de goda män, som genom Nationalbiblioteket skulle försöka sprida en smula ljus över det Svenska folket i Canada. Nästan alla Svenskar, sak samma vilka föreningar och samfund de tillhört, äava uppskattat denna sak, och därför vill det synas som några, som kunnat få sig goda platser, men efter som deras samvete inte tillåtit det för andra och sig själv måst bliva Prester, ville sätta sig emot denna sak. Mycket kunde skrivas om detta, men det är onodigt. Deras tungomål röjer dem. När detta företag började, var det hårt att finna något som kunde bringa det på fall. Men så en vacker dag kom det. Vad var det? Skiljoläror, kristendoms fientliga och smutsböcker. Det som folk ej få läsa tagés ju i beslag. Jag tänker att Presterna i Canda få läsa sådana böcker som här ovan, och därför vilja de ej någon annan skall läsa dem och det är ju rätt. Det bör vara skilnad mellan en kristen människa och en hög med getter. Jag bör ej sända mina tankar långt ut i världen, förrän jag finner ut att jag redan på skolbänken läste smutsböcker. Ja, med lögn är jag född hit till världen och med lögn skall jag bäddas i graven. Vad är det som skall hålla barnen vid hemmet? Goda böcker och lite nöje får icke ungdomen. Darför lämna de sina gamla föräldrar ute på farmen, och gå intill staden. Där står alla nöjen och laster för ögonen, och där ser ej far och mor dem. Ha de då läst böcker lite av varje och fått goda förmaningar, skola de snart finna var de äro — och kanske då de vända tillbaka.

I eder tidning för den 17 april 1918 skrev J. P. Zettervall: Sedan nationalkomiténs program för årsmötet publicerats har det blivit än tydligare, att alla kristna måste taga avstånd från detta företag. Huru kunna högmässa och dans gå tillsamman? Var finnes den presaman som vågar gackas så med heliga ting? Här se vi, att Zettervall skrivit detta för att om möjligt locka folk från Sommartinget vid Round Lake. Jag tänker, att det fins flera än jag, som ha bevittnat exempelvis en Påskhelg i en kyrkstad i Sverige. På lördagarna har man gått att fylla sina koggar och flaskor. De ha ej fått plats där inne utan stått i stora hopar ute på gatan. Hela natten har det varit slagsmål, svordommar, alla möjliga brott ha begåtts. På Söndagen har det varit morgonbön, högmässa, skrift- och nattvardsgång och aftonbön; jag har arbetat på platser där krogar varit stängda en timma på söndagen, medan Presten varit i kyrkan. Annars ha de varit öppna hela året. Jag har aldrig hört något klagorop av Prester över sådant. Men när Svenska folket skall samlas vid Round Lake för att om möjligt taga reda på sina intressen och om möjligt få i gång något, som kunde lyfta våra efterkommande ur dyn, då ropas det högt, då äro Presterna för heliga att vara med. Det är roligt se vilken skilnad det kan vara. Somliga ha rättighet att kosta på sina barn stora summor på danskolor, maskeradbalar anordnas i sina palats, där vin och honung rinna. När en millionär skall ha fest, skola fina flickor dansa för dem. Ej ett ord höres om detta. Men när Svenska folket, som många av dem gjort 16 a 18 timmars arbetsdag denna vår, samlas vid Round Lake och kanske vill ha en dans, då är det så stor synd, att en Prest ej kan hålla gudstjenst på en sådan plats. Men jag undrar ej över att deras hjärtan drages samman, när de se folket glada och fria efter dagens mödor ta sig en svängom. De som ha fått i uppdrag att se till att en viss klass ej dansar någon annan dans än ringdansen kring altaret, tronen och penningpåsen. Jag hoppas att alla svenskar, som kunna resa till Round Lake på detta möte ej låta föra sig bakom ljuset utan reser dit.

Olle På Kullen.

PÅ STREJK.

Så blev det då äntligen ett uppehåll i det evinnerliga grottekvarnstrampet. Ah! Det kändes skönt att få vila ut, att en gång få lov att ta en lur på det andra örat istället för att krypa i arbetsselen som vanligt kl. 5 på morgonen. Jag kände mig nästan frestad att be en bön om välsignelse för Winnipegs halsstarriga stadsstyrelse och hela den kapitalistiska "outfitten" för deras hysteriska kamp mot arbetarnes fackföreningar, ty det gav oss arbetsslavar en osökt anledning till att få sova "herrekarlsmorgon". Och jag antar att mina ca. tretton tusen klasskamrater som har "stängt butiken" och inte säljer något av den enda vara som de har att sälja: Sin arbetskraft, känner det på samma sätt. Välbekomme!

Denna vila, så välkommen den än är, är ändå ofrivillig. Vi ha icke velat den. Men Winnipes visa "stadsfullmäktige" hade fått för sig, att de skulle göra ett försök att krossa eller böja våra organisationer och vi böjde oss — för att upptaga den kastade handsken. Jag tror aldrig stadens stöttepinnar vill göra om det der experimentet igen, ty den näsbränna som de nu få, kommer nog att förorsaka litet sveda för en tid framåt. Så för framtiden komma vi nog till att få ha vår organisation i fred — om vi bara hålla den i kampdugligt skick och det måste vi, ty den är vår livsbetingelse, lika så nödvändig som mat och dryck!

Ja ljuv vår vilan, men fastän vi strejka, så är det därmed inte sagt att vi få ligga på latsidan. Vi ha fullt upp att göra. Allaredan kl. 10 f. m. är det sammankallat till möte i vår fackförening, spårvägspersonalens lokala organisation, ett tusen man stark. Vi var nästan alla där och det tog den största församlingssal i Scott Memorial Hall till att rymma oss. Vi voro packade som sill i en tunna, men humöret var friskt, entusiasmen stor, inga surmulna ansikten att se. Ett tusen man! Och dock var vi endast en bråkdel av hela den styrka av klasskamrater som hade nedlagt verktygen som en protest mot översitteriet. Ah! Man kände sig unga på nytt!

Det var mycket på dagordningen. Och allting expedierades fermt och snabbt. Det var förvånandsvärt hur raskt och parlamentariskt saakerna kunna undanstökas, när man har duktiga ledare och en säker ordförande till att sköta klubban. Fackorganisationerna äro ju också arbetarnas allra bästa skolor, i vilken de på olika sätt få inhämta lärdomar som bli dem till ovärderlig nytta när de en gång skola övertaga ledningen och ansvaret för samhällets ve och väl. Ty att den tiden kommer, därom behöver man ej knappast att tvivla. Labor omnia vincit. Mene, Mene tekel Ufarsin!

Och vi hade högmässa" till och med. Och vilken högmässa sedan! Jag är ledsen på deras vägnar som inte hade tillfälle att höra den. Det var Rev. W. Ivens som talade. En av de mest "renhåriga" präster som jag någonsin har hört tala. Tja, han bär ju ännu titeln präst, men han har gjort arbetarnes sak till sin till den grad att han visst inte bryr sig stort om den där tvivelaktiga titeln. Han "predikar" i sin kyrka om samhälleliga problem och ger jämt Håkanson i gamla, dumma dogmer. En söndag förliden talade han sig varm och prästkragen började trycka om strupen. Med ett ryck slet han den av. Jag hoppas att snart bli befriad från det där f—a hundhalsbandet", sa' han. Ah, om vi hade många sådana präster! Då skulle mycket varda dem förlåtet. Och när jag tänker på en del av våra stackars små skandinaviska skvallerbyttor till präster så tycker jag de te sig som små mörka punkter — — men låt mig slippa att tala om dem!

Och när han var färdig med sitt tal — och vilket tal — och lämnade mötet var det kraftiga arbetarnävar som grepo denne kämpe och prästerlige strejkledare för att bära honom i "gullstol" under det det sjöngs: "For he is a jolly good fellow" — —.

Möten hålles varje dag och till och med två gånger om dagen. För varje dag få vi uppmuntrande meddelanden om att stadsstyrelsen ger efter tum för tum. Den ser att den måste böja sig för fackorganisationernas enighet och solidaritet. Regeringens representant Hon. G. D. Robertson har anlänt från huvudstaden för att redi ut härvan. Han ser ut till att vara en präktig karl, är själv en arbetare och tillhör telegrafisternas organisation. Gudarne vet hur han kan trivas i den reaktionäre Bordenregeringen. Han har ställt sig helt och hållet på de organiserade arbetarnes sida och löser lagen för det ultrareaktionära elementet i stadsstyrelsen, hvars ledare är "Kaiser Bill Fowler", han som skulle stuka fackföreningarne. Poor Boob!

I skrivande stund ser det ut som om det endast var en fråga kvar att lösa: Frågan om brandkårens rätt att nedlägga arbetet. Meningarne om denna fråga äro ganska delade, och jag måst erkänna att jag för min personliga del hyser inga ovänliga tankar om dem som äro av den åsikt att brandmanskapet inte skulle gå ut på strejk. Jag lutar nästan åt samma mening. Ty är det strängt taget nödvändigt att de så göra? Jag tror det knappast. 150 a 200 brandsoldaters krav om förbättrade levnadsförhållande kan ganska säkert bli beviljade utan strejk när 15 a 20,000 organiserade arbetare från andra fack stå färdiga att rycka ut i eldlinjen för dem. Låt mig här säga att jag talar erfarenhet. I den stad i "gamla landet," der jag i många år aktivt deltog i arbetarrörelsen, hade vi bl. a. fack också brandkåren med i våra organisatonire. Det existerade ingen lag som förbjöd den att gå på strejk, men arbetarnes organisationer ansåg det som en moralisk plikt att låta brandmanskapet stå på sin post, även i de mest allvarliga arbetskonflikter. De fingo sina krav erkända genom tyngden och trycket från de övriga fackföreningarna. Jag är värkligen av den åsikt att detsamma kunde låta sig göra även här, och jag har till och med offentligt uttalat mig i den riktningen. Därtill har man svarat att jag talar av erfarenheter som jag har sedan många år tillbaka och att i mellantiden arbetarnes solidaritet vuxit i styrka och att alal fack måste ha samma rätt. Ja, glädjande nog har de arbetande klassernas klassmedvetenhet och solidaritet nått nästan oanade höjder, därpå utgör den nu pågående Winnipeg-strejken ett eklatant bevis. Men det element som brandkåren har som uppgift att bekämpa har dock inte förändrats till det bättre. Elden är lika vådlig och ruinerande nu som alltid. När jag uttalade denna min mening på ett av våra strejkmöten höll jag på att bli utvisslad, vilket gav mig anledning till att i ganska hetsig ton upplysa om att "jag deltog i arbetarrörelsen då många av de närvarande kamraterna ännu låg i vaggan" — — — — —

Nåväl. När dessa linjer läses i S. C. T. då ha vi, hoppas jag, vunnit striden — de korslagda armarnas kamp.

Charley Erickson.

FRÅN PLANETEN MARS.

Humti! Dump! krash! Så satt jag med ryggraden körd flera tum djupt i jorden bland blommor och rabatter, och min fina Memoprodukti-forto flygmaskin i spillror bland fruktträd, och inom et ögonblick kom det en massa ungdomar krypande ur en stor damm och frågade efter mitt välbefinnande. Jag svarte: "Tackar bra, hur behagar planteringen?" Vårdslöst handhavande av allmän mark och egendom invände en, som jag antog vara emellan 35 a 60 år gammal. Det är en bagatell, jag betalar skadan. Men mannen bara smila och bad mig tvätta smutsen av, och komma in för frukost. Under frukost blev min gamle ungkarl presenterad för mig som en mycket lärd professor, som fick i uppdrag att underhålla mig. Jag frågade, vilken fin badort eller resort detta är, men fick till svar att det är ett allmänt hem, en samling av unga och gamla ogifta herrar och damer, som av ekonomiska och sociala skäl levde och hushållade tillsammans och gav dem mera tid övrig för studier och nöje. Vilken plats är då denna och vilken planet efter jag icke förstår systemet? Professorn: Platsen heter "novo societo" på planeten Mars.

— Jag skulle hellre tro, att det vore Venus att döma av de många vackra damer jag såg vid dammen?

Professorn: Det är en vana här att alla taga sig ett bad p åmorgen. Men varifrån kommer du, och vad samhällsystem har ni som icke synes känna vårt system?

— Jag kommer ifrån månen, och vårt samhällsssystem är byggt på civilisation, religion, co-opertativ- fri konkurrens fasta grundvalar, men professorn skakade endast oförstående på huvudet.

Efter frukost klädde sig de flesta i grova arbetskläder, så jag frågade professorn vad de mente, om de ämna hålla en maskeradbal på blanka förmiddagen?

— Nej, de gå att utföra sitt allmänna dagsverk, vi hava allt komunistiskt, allt hör till alla, eller samhället, och alla göra sin del för samhällets bästa, det är arbeta i nödvändigt arbete från en till tre timmar pr. dag, eller nog för varje samhällsmedlem att leva bekvämt.

— Men varför arbetar ni olika timmar?

— Jo, i hårt eller obehagligt arbete är det kortare tid, men en del endast en halv timme. — Jag har hört något liknande advoceras i mitt land av uppviglare men sådana sätter ej bakom murad sten och galler, och det sämsta och tyngsta arbetet betala vi lägst och arbeta dem 10 a 12 timmar pr. dag.

Professorn: Jag förstår, ungefär samma system som var här för några hundra år sedan, endast ett fåtal som vi kallade slavar, men det går aldrig längre för de vakna snart och inse det orätta i ett sådant system.

— Nej då. Våra arbetare kallas icke slavar och tro sig vara fria medborgare, och även om en del vakna och revoltera, så ha vi soldater att kväsa sådana uppror, och sedan ha vi en klass, som vi kalla bönder, som stå på vår sida, de äga en åkerlapp i sitt namn och arbeta från 16—20 timmar av dygnet, tror sig vara bättre än arbetare och äro rädda för likställighet och en radikal förändring.

Professorn: Men varför skola de arbeta så långa dagar, har ni inga modärna maskiner?

— Jo då! men bönderna ha icke råd att köpa och använda dem, och när det blir för stor överproduktion, så får arbetsfolket svälta, tills vi hunnit avyttra lagren till andra länder. Och detta kalla ni civilisation?

— Ja, och religion, om du vill.

Professorn: Vilken planet sa' du att du kom ifrån?

— Månen.

— Vilken?

— Fins det flera?

Professorn bara skrattade och bad mig följa sig in på butiken, där han bjöd på en cigarr, och här förklarade han: Får alla samhällsmedlemmar komma och få allt vad de behöva — har ni då inga sorts pengar heller?

— Nej! vad skulle vi med pengar?

— Men försöker icke en del att få mer än andra och slösa de icke, när det är fritt?

Professorn: Nej icke nu mer, historien förmäler om kontroll ifrån början. I en del sakr, men sedan folket blev upplyst så behövdes ingen kontrol, de använda endast, vad som är godt för deras hälsa och vilbefinnande, och varför skulle de slösa? Andras välgång är ju deras egen och hela samhällets.

— Dra sig icke en del ifrån att göra sin sklydighet?

— Nej, har aldrig hört något sådant, annat än under själva revolutionen synes en del hava haft ont för att börja arbeta, men de synas snart hava lärt sig och fann sig bättre under det nya systemet än under sitt syslösa onyttiga liv.

— Är det då ingen som eger privat egendom?

— Nej! den som så önskar får ett privat eller ensamt hus, och de flesta familjer leva i privata hus och hava egna trädgårdar, men det är samhällets egendom så snart de flytta, det är endast nipper och personliga effekter som egas privata. Ifrån början var det många som höllo fast till sina egna landbitar, men det dröjde icke länge sedan de sågo att samfält kunde marken arbetas lättare och produceras mera, och uppfinningsförmågan blev så stor, sedan arbetaren fick tid att tänka och råd att experimentera, så arbetstiden måste avkortas tid efter annan.

— Hur får en resa och bese världen om man har iust?

— Mycket enkelt, de endast arbeta för en tid så många flera timmar för dagen, och att resa kostar ingenting. Men alla ungdomar göra en omfattande studieresa innan de börja deltaga i allmänt arbete, så de finna större nöje i kretsen av sina vänner än att resa.

— Har ni då inga kommercial centraliserjng, banker eller tullhus?

— Nej! utbyte går efter varans värde i tid det tar att producera den.

— Ni vet således icke utav alla de tusen och en job och trassel, som är förenat med vårt systm.

— Nej! den enklaste vägen har vi funnit vara den bästa.

— Har ni några brottslingar, fängelser och domstolar, domare och jurister.

— Nej! brottslingar försvinna när orsaken, det gamla systmet var undanröjt; väl händer det någon gång, att någon begår ett misstag, men detta rättas genom lämplig behandling och upplysning om sakernas rätta natur.

— Har ni då icke heller någon regering eleir lagar?

— Nej! alla frågor behandlas lokalt av arbetsråd, subjekt till ändring om det icke är till samhälsmedlemmarnas fulla belåtenhet; väl sända vi jbland representanter för internationalla affärer och spörsmål, men de hava icke avgörande makt, detta är hos folket.

— Men om det är två förslag och det enna vinner med just nog majoritet, bli icke då en stor del missnöjda eller minoriteten som är nästan lika stor?

Professorn: I fall vi kan så värkställes båda förslagen och om detta icke är möjligt så uppskjutes frågans avgörande tillsvidare, och medlemmarna studera den grundligare, detta är en regel som alla samhällen antagit.

— Ni skulle bara se våra lagböcker och lagar. Det fins 400.000 lagar på våra grundlagsböcker, då bleve ni tokig, och alla tilläggslagar, domare och jurister sedan.

Professorn: Mycket möjligt, det vore nog ingen klok som unde stå för sådant.

Efter supén på kvällen var jag och min maskin det allmänna intresset, och många dumma frågor framkastades om som de kalla "edert slaveri system", vilket kändes mycket nedsättande. Tänkte jag: Om ni var under vårt system, så satt ni alla inom lås och bom.

Som jag icke förstår mig på alla laga och reparera min flygmaskin så får jag stanna och lära mig att arbeta och finna mig i denna planets seder och bruk.

Detta med en hälsning till nära och kära avsändes med en Marsprojektil inriktat på månen. Om det hamnar på någon obehörig planet, så var snäll och sänd en kopia till varje måne, ni känner till, om det nu fins flera månar som Professorn påstår.

Victorius.

EFTERFRÅGAS.

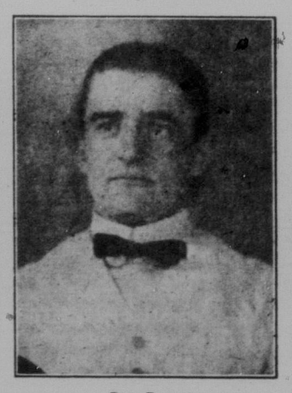

Per Person

född i Tulleråsen, Offerdals socken, Jmtland, Sverige, kom till Manitoba, Canada, för 12 år sedan och var då 18 år gammal. Reste efter 2 års visetlse i Manitoba till British Columba, där han arbetade i en skogskamp, under denna tid gjorde han illa sig i ena knäet, så att han vart ofärdig. Lärde sig sedan barberaryrket och arbetade som barberare i Victoria och Vancouver, under sista tiden man hörde från honom. Det är nu över 5 år sedan någon hörde något från honom. Han har en gammal mor som sörjer honom i Sverige.

Ifall någon kan ge upplysning om honom vill det bliva tacksamt mottaget av hans syster.

Mrs. BEN JOHNSON,
Wadena, Sask.

GILLETT'S LYE "EATS DIRT"

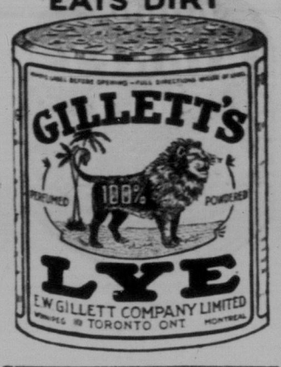

REUMATISM

Vi bota alla fall av reumatism, där lederna icke redan äro förstörda, medels våra kombinerade behandlingsmetoder.

NERVÖSA SJUKDOMAR OCH KVINNOSJUKDOMAR

Vår framgång vid behandling av dessa sjukdomar har varit storartad. Många av våra fall ansågos hopplösa, men vi ha varit i stånd att sända hem dem botade.

PILES

Vi garantera att bota för alltid alla fall av piles utan kniv eller kloroform.

Vi inbjuda alla att komma till Winnipeg för att besöka vårt sanatorium. Om ni ej kan komma, efterskriv litteratur.

Mineral Springs Sanitarium
WINNIPEG.

VACKRA SILKESRESTER
för "Crazy Patchwork"

Ett mycket fint urval av sidenbitar av god storlek för att göra täcken, soffakuddar, dynor etc. Stort försökspaket endast 25c.; 5 paket för en dollar.

PEOPLES SPECIALTIES CO.
P. O. Box 1836 Winnipeg.

Understöd S. C. T.!

MÄN

som ha lust till att lära känna sig själfva, skulle skrifva efter ett exemplar af N. Rosenberg Co's berömda bok

"LIFVETS HEMLIGHETER"

Boken omhandlar **lifvets hemligheter, äktenskapet, många slags sjukdomar, hemliga synder,** deras följder, förebyggande och hur man kan bota sig själf i hemmet, o. s. v., och är i hög grad intressant. Sändes **fritt i förseglad omslag** till en hvar som på ett postkort eller i bref insänder sin adress till den pålitliga läkarefirman.

N. ROSENBERG CO., 117 N. Dearborn St. Suites 209-210, Chicago, Ill.

Kräfta

Borttages med elektricitet

Det finnes intet sätt att bota kräfta — den måste dödas. Om den icke dödas, skall den döda den, som har kräfta.

Milda strömmar av elektricitet skall döda kräfta lika väl som de döda tumörer, goiters och piles.

Ni är injuden att besöka eller tillrkiva för närmare underrättelser om vår droglösa metod.

SKRIV NAMN OCH ADRESS TYDLIGT.

Drs. Axtell & Thomas
Electro Thereaputics and Chiropractors
Dept. S. 258½ Portage Ave.
WINNIPEG,

Hudar **Pälsverk** Ull

Om ni önskar snabb betalning för och största förtjänsten på edra pälsverk, hudar, ull etc., skeppa dem till

Frank Massin
Efterskrif priser och fraktsedlar.
BRANDON, - - - - MAN.

PROVINSEN ALBERTA

Hälsosamt klimat.
Bördig jord.
Billigt bränsle.
Stora skördar.

MILJONER ACRES FRITT LAND.

Alberta har många fördelar att erbjuda settlare.

Ny karta av 1917, utvisande var homesteads nu äro tillgängliga. För fullständiga upplysningar adressera

CHARLES S. HOTCHKISS,
Chief Publicity Commissioner
DEPARTMENT OF AGRICULTURE,
EDMONTON - - - - - ALBERTA.

AGENTER ÖVER ALLT I CANADA

THE GIBSON FUNNEL DAMPER
Patented Nov., 1917
THE FUEL SAVER
OPEN

Patent Gibson Funnel Damper sparar från ¼ till ⅓ av bränsle, giver mera värme. Tillfredsställelse garanterad. Stovestorlek 6 tum, $1.50; 7 tum $1.75. Sändes förskottsbetald vid mottagandet av priset. Vilkor till agenter med provorder.

O. GIBSON
O-RIB-O MFG. CO.
233 Stradbrooke Str.
Winnipeg — Canada.